

Boh vidí

Zhoda medzi slovami a skutkami¹

V dnešnom svete to funguje tak, že sú nadriadení a tí, ktorým sa rozkazuje. Je preto celkom normálne, že zamestnávateľ posielal svojho robotníka tam, kde potrebuje, otec svojho syna...

Dnešné evanjelium začína tak trochu netradične, otázkou, ktorú položil Ježiš: „**Čo poviete na to?**“ (Mt 21,28). Touto otázkou nás chce vyprovokovať k tomu, aby sme tak známe, a tak často počuté podobenstvo o dvoch synoch nielen znova vypočuli a prepočuli, ale sa aj nad ním zamysleli.

Otec posielal do svojej vinice pracovať svojich dvoch synov. Jeden odpovedal: „Idem Pane“, ale nakoniec nešiel; druhému sa zase nechcelo, ale potom to oľutoval a napráva to tým, že do vinice išiel. Ktorý z týchto splnil Otcovu vôľu? (porov. Mt 21,28 – 32). Prvý syn z tohoto podobenstva, ten úctivý, ktorý dbá na vonkajšiu bezchybnosť a voči otcovi sa správa veľmi pekne, mal predstaviť farizejov, ktorí hovoria, ale nekonajú. V dnešnej dobe by sme tu mohli zaradiť tých kresťanov, ktorí si chcú získať Božiu obľubu a odmenu krásnymi rečami, slovami, lichotením, ale nesnažia sa vyzvedieť čo si konkrétne od nich praje Boh. To nezvyklé oslovenie Otca ako „Pane“, nám veľmi pripomína Ježišove slová „**Nie ten vojde do Kráľovstva Nebeského kto mi hovorí Pane, Pane...**“ (Mt 7, 21).

Druhý syn sa najprv vzoprie otcovmu prianiu, ale potom to oľutuje a napráva svoju chybu. Predstavuje tých, ktorí síce dlho zarmucovali Boha, ale pod vplyvom jeho slov mu uverili a zmenili svoje zmýšľanie i život.

Podobenstvo nestratilo nič zo svojej časovosti. Patrí aj nám. Napomína nás, aby sa náš vzťah k nemu neprejavoval len slovami a krásnymi modlitbami, ale predovšetkým skutkami. Medzi skutkami a modlitbou musí nutne existovať súvislosť. Modlitba je prostriedok, kedy hľadáme Božiu vôľu a silu k jej uskutočneniu, ale za tým musia nasledovať konkrétne skutky.

Poznal som jednu Pani, ktorá väčšinu svojho času presedela v kostole. Možno na oko veľmi pekné, veď tráviť čas v modlitbe v kostole je dosť veľká vec. Ale neskôr som sa dozvedel, že táto pani sa síce veľa modlila, ale pritom zanedbáva svojho manžela a vôbec sa nestarala o domácnosť.

Sami cítíme, že takáto nábožnosť nie je dobrá. Aj my sme adoptívne Božie deti. Aj nás všetkých dnes Boh posielal do vinice každodenného života pracovať. Do vinice svojej duše, do vinice svojej rodiny, do vinice svojho zamestnania, do vinice svojej Cirkvi... „Čo povieme na to?“ Zvoláme tak oduševnene „Áno Pane“, chcem sa zmeniť, chcem robiť dobro, ale keď vojdeme do starých koľají bežného života, tak tam naša snaha stroskotá? Alebo v pokore aj pri tejto svätej omši si budeme vyprosovať silu ku nejakému konkrétnemu skutku, ktorý sa budeme snažiť urobiť ešte dnes? Čo povieme na to? Ktorému synovi sa budeme podobáť? Odpoveď si musí dať každý sám, najlepšie to bude hneď a konkrétnym skutkom.

Ak si rozoberieme správne obidvoch synov, musíme priznať, že ani jeden nie je pre nás úplne ideálom. Ideál dostaneme až spojením obidvoch. Dostaneme tak správnu predstavu o pravej nábožnosti, pri ktorej sú skutky podľa Božej vôle cieľom a modlitba prvým a nenahraditeľným prostriedkom.

Čo poviete na to? Boh nás povoláva k dokonalosti. Nechceme sa priblížiť čo najbližšie k ideálnemu modelu „Idem Otče a pôjdeme?“ Amen.

¹ Porov.: KOKORUĎA, V.: Seminárna práca. Spišská Kapitula. 2004.